

Год. II.

Августъ, 1893.

Брой VIII.

Изложението и Свѣта Недѣля

Отварянето на Изложението въ Шикаго, на Свѣта Недѣля е повдигнало негодованието на набожната Американска масса. Централното правителство въ Вашингтонъ въ начало отпущна 26,000,000 лева за изложението съ условие, че то нѣма да се отваря въ Св. Недѣля. Но гражданитѣ въ Шикаго дѣто има голѣма частъ Католици прешелци отъ Европа, рѣшили щото да се отваря и тъй да осквърняватъ Св. Недѣля. Стѣдствието е, че печатътъ и народътъ негодува, и много милиони отъ Американцитѣ рѣшили да не посѣщаватъ Изложението. И при всичко, че входа (антрето) въ Св. Недѣля, е намалено на единъ левъ, пакъ посѣтителитѣ били въ малко число а въ сжщото врѣме и повечето отъ заведенията—павилионитѣ били затворени него денъ. Единъ посѣтителъ казва: "Най-важнитѣ отъ правителственитѣ павилиони, на онѣзи отъ чуждестраннитѣ народи, както и и голѣмо число отъ частнитѣ павилиони бѣхъ затворени."

Френското отдѣление разочарова своитѣ недѣлни визитори. Когато павилиона бѣше отворенъ и двама френски матрози бѣхъ на длъжностъ, много отъ най-хубавитѣ нѣща бѣхъ прѣкрити или затворени за посѣтителитѣ. Една жена забѣлѣжи: "тѣ може по-добрѣ да затворятъ цѣлото Изложение отколкото да го иматъ наполовина отворено." На Японското отдѣление голѣмитѣ врата бѣхъ заключени. Германския павилионъ бѣше отворенъ, нѣ повече на потолѣленията му бѣхъ покрити. Въ Австрийския департаментъ едва ли имаше единъ прѣдмѣтъ който да не бѣше прикритъ съ пердета. Белгийския павилионъ бѣше отворенъ, нѣ нѣмаше нито единъ прислужникъ. Павилионитѣ на Норвегия, Руссия и Холандия бѣхъ затворени съ платна прѣдъ входоветѣ. Всичкитѣ джеваирства на Швейцарското отдѣление бѣхъ прикрити. Главнитѣ Американски джеваирства бѣхъ прикрити. Английския отдѣлъ бѣше съвършено за-

критъ. Англичанитѣ отказахъ да приематъ посѣтители, щди да зематъ участие въ развалението на Св. Недѣля. Фирмитѣ, които прѣдставляватъ пияна, музика, всичкитѣ пазяхъ Св. Недѣля. Зданието за прѣноснитѣ стоки бѣше прѣкрито въобще. Американското отдѣление за пайтони и пр. бѣше затворено. Рударското отдѣление бѣше затворено. Въ отдѣлението на електричеството почти всичко бѣше прикрито. Всичкитѣ здания които прѣнадлижахъ на Источнитѣ държави на Републиката бѣхъ затворени. Английскитѣ колонии тоже заключихъ своитѣ врати.

Отъ какъ ся писа горното вѣстникитѣ ни извѣстятъ че управлението на изложението е рѣшило да го затвори въ Св. недѣля. Тази е една отъ тѣзи морални побѣди на вѣктъ за която всичкитѣ усърдни християни трѣбва да възвисятъ гласъ си въ хвала на Всевишного, Богъ всемогущий царува.

Историята на тази борба не трѣбва да ся повтаря. Тя имаше характера на подлостъ и лакомство отъ страна на язическитѣ градъ Шикаго, нѣ тѣ видѣхъ че всяка Св. недѣля посѣтителитѣ ся намалявахъ, догдѣ послѣдната влѣзохъ само около 35,000. Освѣтъ това много хилиди отъ най-добритѣ и честни Американци никакъ не ся доближихъ до изложението, защото изложението ся отваря въ Господнитѣ Денъ. Управлението видѣ че Турската пословица "Чокъ тамахъ чокъ зараръ" ще ги сполѣти. Отъ развратнитѣ, които желаяхъ отъварението му ще ся ползуютъ съвсѣмъ малко, а отъ благочестивитѣ които ся борихъ за моралнитѣ си принципи ще изгубятъ съвсѣмъ много. Така отсжтствието на християнитѣ на изложението ги принуди да го затворятъ въ Св. недѣля. Девятнадесатитѣ вѣкъ е вѣктъ на Християнска побѣда.

Хора които иматъ религиозенъ животъ, тъй ся борятъ за религиозна чистота, за да могатъ да удържатъ Християнското си благочестие и да ся примѣръ на Християнското поколение въ отечествотоси.

Изгубено врѣме.

На мнозина мъже и жени не имъ постигатъ часоветъ на денѣтъ за да извършатъ всичко, което желаятъ да ся свърши. Домътъ, обществото, книжнината и челоуѣколюбивитъ прѣдприятия изискватъ много работи на които честолюбивиятъ би желалъ да отговори съ готовостъ да посвѣти себе си. Нъ "нѣма врѣме," е извинението на мнозина.

Има единъ начинъ, по който много минути и половини часове въ които нищо ся не работи, които можахъ да ся икономисатъ и употребятъ за нѣкаква цѣль. Ако събратията на клубоветъ, комисиитъ, дружествата и пр. можехъ да започнуватъ точно на опрѣдѣленното си врѣме, и работитъ имъ ся извършяхъ наврѣменно, по-малко врѣме щѣше да ся губи. Въ мъжкитъ, а особенно женскитъ събрания повече ставатъ отъ забавания. Една жена може да има едно събрание прѣдъ пладне и друго слѣдъ пладне: и често тя може да има и повече. Може би, че нито едно отъ събранията не трѣбва да земе повече отъ единъ часъ. Опрѣдѣления часъ пристига и повече отъ половината на тѣзи, които ся учаватъ ги нѣма. Право ся мисли, че интересътъ въ скаскитъ и рапоритъ на каквито и да сж нѣща или упражненія ще да е по-малко ако първата часть ся губи. По тая причина тѣзи, които сж на врѣме дошли, чакатъ десетъ минути, половинъ часъ и по нѣкога цѣль часъ за онѣзи които сж закъснили. Даже прѣдседателя и секретаря, ся знае да сж мѣжду тѣзи, които закъсняватъ. Много често челоуѣцитъ, членовѣтъ на събраннето, — на които най-много чини врѣмето, тѣ да сж ненаврѣмenni, и тѣ усѣщатъ до слѣдъ като ся свърши събраннето, че голѣма часть отъ денѣтъ е изгубена, съ отиванне и връщанне, съ засѣдание и че тѣмъ ся е откраднало врѣмето което е твърдѣ скъпо.

Има нѣкои си, които всякога закъсняватъ. Въобщо причината може да е, че такива употребяватъ врѣмето си прѣдготовленне за събранието безъ да сжбтатъ че има и нѣкои случайни препятствия.

Всички събрания не заслужаватъ такова критикование, и безъ съмнение на всякадѣ има трѣски за дѣлание.

Въ свободни държави като България, парламентарнитъ правила трѣбва отъ всякого да ся знаатъ на прѣсти. Тѣзи правила сж наредени и приети само за една причина — за да ся не губи врѣме. Важно нѣщо е да не забравяме цѣнага на врѣмето.

До колкото

Българитъ сж протестанти, до толкова сж и напрѣднали, каза единъ Американски епископъ. До като Българитъ мѣлчяхъ, тѣ бѣхъ роби цѣли петь вѣка, не ся знаеше нищо за тѣхъ като народъ, — сжщест-

вуваше и го нѣмаше. Но когато този сжщий народъ *протестира* противъ угнѣтението на Гърцитъ, които убивахъ и религията му, и книжнината му, и язикътъ му, сполучихъ и побѣдихъ. Това бѣше собствено негово право. По-нататакъ, когато *протестира* и издигна гласътъ си, съ прѣпорецъ въ рѣка, за политическа свобода, той ся освободи, — тържествува днесъ, по причина на този протестъ. Помните, прѣсно е още въ умоветъ ви, послѣдната Сръбско Българска война. Неправдата съ която прѣтендирахъ Сърбитъ надъ Българитъ. И въ този случай, Българитъ прогласихъ, като издигнахъ на високо свойтъ протестъ. Тѣ побѣдихъ, защото тѣхнийтъ *протестъ* бѣше за правдата на интереситъ имъ. И до колкото Българитъ сж протестирали, до толкова сж и успѣли, и до когато сж такива дѣятелни политически протестанти, тѣ ще сж всекога въ пѣтьтъ на прогресътъ.

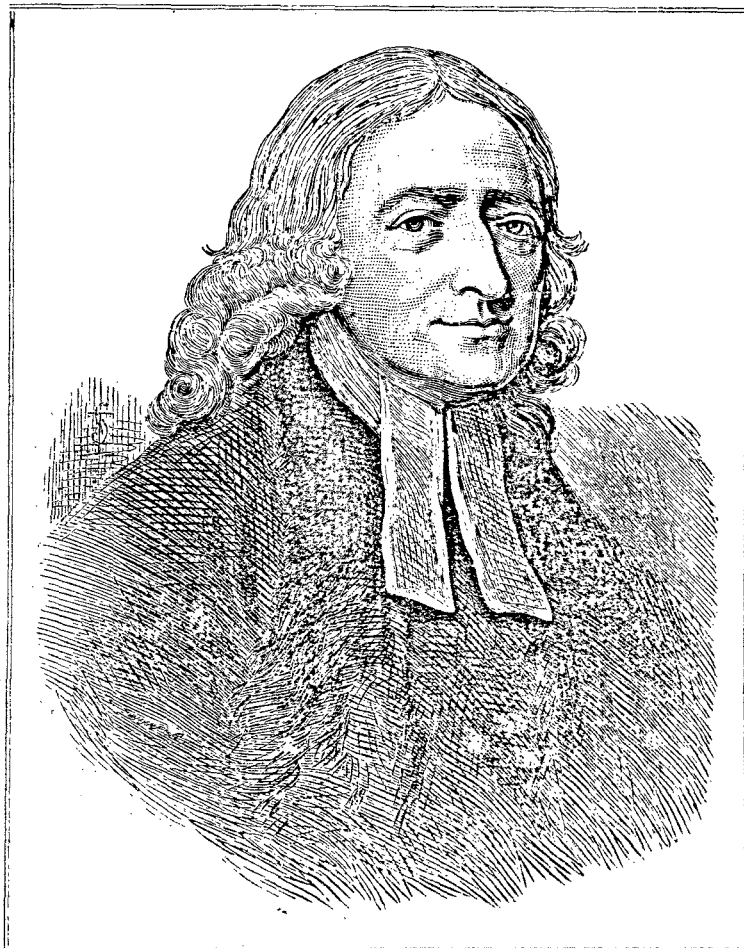
Иоаннъ Веслей.

Съ придружающата картина на Иоаннъ Веслей искаме да дадемъ на читателитъ ся едно кратко описание за живота и дѣятелността на одного за когото може ся каза, че даде единъ новъ потикъ за цѣлата Англо-Американка история и цивилизация.

Когато Иоаннъ Веслей, Хуйтфилдъ, и Карлъ Веслей ся явихъ и привлѣкохъ вниманието на публиката, въ това врѣме истинското благочестие и нравственностъ бѣхъ много отпаднали въ Англия. Религията, подобно въ отечеството ни по настоящемъ, бѣше въ най-долно и прѣзрѣно състояние. Църквата ся признаваше, нъ ся прѣзираше отъ правителството, едно религиозно отпаданне прѣодоляваше цѣлата атмосфера. Между по-високитъ разряди на обществото, френското безвѣрие скоро ся распространявало, а когато проститъ народъ гниалъ въ дълбоко невѣжество. Държавната Англиканска църква не вършила почти нищо за поправлението на сжществуещо зло.

Като ся намѣрилъ въ това печално състояние Английскитъ народъ, нѣколко студенти отъ Оксфордскитъ университетъ, главнитъ между тѣхъ Иоаннъ Веслей, съставили едно дружество въ 1729 г. чиято главна цѣль била, чисто религиозна. По причина на строгитъ мораленъ характеръ на членовете му, тѣхната рѣдовностъ, набожностъ и методическо живѣяние, дадохъ имъ прѣкоръ Методисти. Членовѣтъ на тово дружество почнали да посѣщаватъ болнитъ, запрѣнитъ, и утѣшаватъ сиромаситъ; държали молитвенни събрания, посяли често и участвували въ Господната вечеря въ Св. Недѣля.

Иоаннъ Веслей, водителя на това велико движение, о роденъ въ Елвортъ, Англия, на 17-й Юний 1703 г.

Прѣп. ИОАННЪ ВЕСЛЕЙ.

Въ колегията той бѣше трудолюбивъ ученикъ, и слѣдъ дълго колебане за своята си способностъ и наклоностъ, той прие священническитъ чинъ, и бѣ ржкоположенъ дияконъ въ 1725 г., а въ 1728 г., напълно ржкоположенъ за да изпълнява длъжността на Енорийски священникъ. Наскоро той се повърнхъ въ Оксфордъ съ по-младшиятъ си братъ Карлъ, гдѣто дадохъ голѣмъ потикъ на това велико движение, което е знайно въ Английската История' "Методистко религиозно съживление." Въ 1735 г. Иоанъ Веслей, придруженъ съ брата си Карла, бѣ убѣденъ да иде въ Америка за да проповѣдва Евангелието между туземцитъ, нъ види се безъ да има нѣкой си успѣхъ. Въ това си пжтешествие, той се запозна

съ Моравскитъ братия, които му спомогнахъ на религиозното му усърдие. Стѣдъ завръщаннето си отъ Америка, единъ день той четеше въведеннето отъ Лютера на посланието къмъ Римляномъ, което стана причина за неговото обращение. Той казва за това събитие; усѣтихъ сърдието си странно сгорещено, усѣтихъ че уповавахъ въ Христа напълно за спасение, едно увѣрение бѣ ми дадено, че той мя очисти отъ грѣховеѣ, и мя избави отъ закона."

Стѣдъ това той посѣти Моравскитъ братия въ Германия, гдѣто се запозна съ Цинцендорфъ, и още бѣ прѣпорченъ на Фридриха Великий. Стѣдъ завръщаннето му въ Англия той се придружи съ стариятъ си приятель и съученикъ, Хуитъ

филдъ, и постѣдва примѣра му за проповѣдванетоъ по улицитѣ и ливадитѣ, гдѣто голѣмо множество ся събирахъ да слушатъ Словото Божие, проповѣдвано по единъ начинъ не чутъ до тогава. Тѣ имахъ най-голѣмо влияние между по-долниитѣ строй на обществото, ако и да нѣкои отъ по-образованитѣ не само съчувствувахъ, нъ и дадохъ имъ спомагателна ржка, за напръдка на чистото Християнство въ Англия и колонитѣ ѝ.

За осъществление на великото си дѣло той обучи и испрати благочестиви миряни за пжтешествующи проповѣдници да проповѣдватъ на всякадѣ въ Англия. Понеже въ държавнитѣ църкви не бѣхъ допуснати да проповѣдватъ, то тѣ както и рководителитѣ имъ проповѣдвахъ по отворенитѣ полета, гдѣто по нѣкога сж имали много хиляди слушатели. Главнитѣ прѣдмети на Веслеевото проповѣдване било нравственното растление на чловѣцитѣ, заслугитѣ Христови, Божията благодать чрѣзъ Христа, и оправдание чрѣзъ вѣра; а когато главното срѣдство, което той употреби проповѣдване на Словото Божие съ чисто сърдце и животъ, който съответствуваше на проповѣданото Слово Божие отъ него.

Ний ся нуждаемъ отъ единъ Български Веслей, който съ усърдието си, пламенността си и съ проповѣданне на Словото Божие, да съживи народа ни отъ този религиозенъ сънъ въ когото ся намира по настоящемъ. Дано Богъ да ускори врѣмето за такова велико религиозно съживление между насъ, Българитѣ.

Училището на Небесныйтъ ни Отецъ.

Какъвъ важенъ урокъ сме учили отъ денъ на денъ като Християни прѣзъ този ни за опитъ животъ. За какви сериозни питання вмаме да размисляваме; вѣрни ли сме и търпеливи ли сме да научимъ тѣзи уроци? Ставаме ли катадневно по-добри, помудри и по-твърди като слѣдствие отъ опитностъ на живота? Дали сме човече и повече покорни на волята на Божийтъ учителъ на начинитѣ които той ни наставлява? Да ли ставаме по-приготвени за по-високъ животъ на съществуване отъ колкото е настоящитѣ.

Истино, че често ни ся отказватъ желанията, плановѣтъ ни ся развалятъ, нъ при всяко обстоятелство трѣбва да вѣрваме, че всичко ще съдѣйствува за наше добро въ това земно Божие училище. Ако Богъ е допусналъ нѣщо да ся случи върхъ насъ, трѣбамъ да вѣрваме въ Словото му, че тогози, който знае всичко и чрѣзъ когото ся върши всичко, ще ни позволи най-сѣтне да видимъ всичко, което той е назначилъ да стане за наше добро. Нашата мудростъ ще е несвършенна, ако да нѣмаше една величествена сила за да съдѣйствува за насъ.

Освѣтъ моралната дисциплина, която той е осъществилъ за нашиятъ интересъ, помислете си за вещественитѣ благословения, които той снабдилъ за насъ лично. При съмнувание ние всички ся нуждаемъ отъ свѣтлина за да ни освѣтява. Богъ е поставилъ сѣнцето въ небесата, и му е заповѣдалъ да пжтува за нашето благодѣйствие обкръжающата атмосфера чийто съставни части сж приспособени за нашето физическо добро и употребление, а неговътъ благодатенъ даръ за всякого едного. На кадѣто и да ся обжрнемъ, материални и духовни благословения ни постѣдвухъ прѣзъ всичкитѣ дни на живота ни.

Мълчеливи Мжжие.

Женитѣ често сж загрижени, че тѣхнитѣ мжжие не имъ говорятъ. Тукъ не му е мѣстото да разискваме недостатъцитѣ на мжжнетѣ; нъ понѣкога когато сме слушали въ намиране махна, маймунскитѣ повторения, дѣтискиитѣ оплаквания съ които жената досажда на мжжя, когато той е претоваренъ съ грижи и попечения, не ни е чудно, че нѣкои мжжие ставатъ по-мълчеливи и по-голѣми меланхолици, когато сж въ домоветѣ си. Наистина, че загубата е голѣма когато чловѣкъ е мълчеливъ въ присѣтствието на жена си и дѣцата си. Тогава отъ врѣмето мжжя и жената живѣятъ въ различни обкръжающа обстоятелства, че разговоръ трѣбва да е помощъ и удоволствие единъ на други.

Никога нѣма да принудишъ единъ мжжъ само като му кажешъ че трѣбва да говори, и като го смѣришъ защото не говорилъ. Направи го удоволствие за да говори съ тебе. Бжди съ здравъ разумъ, добро расположение, и искусно го привличай да говори върху прѣдмети, които го интересуватъ. Бжди търпелива когато е мълчеливъ. Бжди достойна другарка на чувствителенъ чловѣкъ. Избѣгни относително да говоришъ за ничтожни нѣща за други хора или за своитѣ си занятия. Имай нѣщо интересно, или важно да кажешъ. Числото баници или козинаци, които ти си направила не заслужва да ся говори за тѣхъ. Обработвай добръ качеството на характера, говорението и ще намѣришъ че чловѣка, който му бѣ драго да избѣгне присѣтствието на барболива, оплаквающа жена, не яска да ся отдѣли отъ нея, която знае кога да говори и кога да мълчи. "Която отваря устата си съ мудростъ и на чийто языкъ е законътъ на благостъ."

Има 30,000,000 недоимъкъ въ бюджета на островъ Куба, и Испанскитѣ министеръ за колонийтъ обявилъ, че Испания трѣбва да даде единъ видъ независимо управление на Куба, както Англия дава на колонийтъ си. Куба е много далечъ отъ Испания и за това ся нуждае отъ вътрѣшно независимо управление.

Добрийтъ Самарянинъ.

И ето нѣкой законникъ стана да го испитва, и казваше: Учителю, що да правя за да наслѣдя животъ вечный? А той му рече: Въ законътъ що е писано? какъ четень? И той отговори и рече: Да възлюбимъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, и съ всичката си душа, и съ всичката си сила, и съ всичкийтъ си умъ, и ближняго своего както самага себе си. И рече му: Право си отговорилъ; това прави и ще бѣдешъ живъ. Но той понеже искаше да оправдае себе си, рече Иисусу: И кой е ближний мой? На това отговори Иисусъ и рече: Человѣкъ нѣкой слѣзваше отъ Иерусалимъ въ Иерихонъ, и налетѣ на разбойници, които като го обрахъ, и наранихъ, отидохъ си и го оставихъ полумър-

тъвъ. А по случаю нѣкой си священникъ слѣзваше по оныи пѣтъ: и като го видѣ мина отъ срѣща и замина. Подобно и Левитъ нѣкой, като стигна на това мѣсто, дойде, видѣ, мина отъ срѣща и замина. Но единъ Самарянинъ като пѣтуваше, дойде до него, и като го видѣ смилъ ся, и прѣстѣпи та прѣвърза ранитѣ му, като възливаше масло и вино; послѣ го въскачи на добитѣкътъ си, та го занесе въ гостинницата, и пригоди му. И наутрешнийтъ день като си похождаше, изваде та даде два динаря гостиннику, и рече му: Пригодявай му; и каквото повече изживишъ, азъ на връщане ще ти платя. И тѣй отъ тѣзи тримата кой ти си вижда да е билъ ближенъ на испадналииъ въ разбойницѣтъ? А той тече: Този който му стори милость. Тогазъ Иисусъ му рече: Иди и ти така прави. Лука 10: 25-38.

Тази притча на Исуса Христа ся даде по поводъ на адвокати́на, който искаше да узнае до колко е ученъ този Галилейски учителъ. На питанieto му, що да сторя за да наслѣдя животъ въчювъ, Исусъ му отговори просто и ясно, любя Бога съ всичкото си сърдце и съѣда си както себе си, нъ не, той искаше да го оплѣте съ опрѣделение на думата "кой е ближнийтъ ти." Исусъ прѣдузна намѣрението му, и вмѣсто да му даде логически опрѣделения, сухи и непонятни, ето ти притчата. И тримата минахъ покрай раненийтъ, нъ свѣщенника, чиято работа бѣше за да утѣшава и насърдава такива ранени хора, замина отъ срѣща, и не искаше даже да бѣде повиканъ отъ правителството за свидѣтелъ, че человекъ е билъ дѣжалъ на пята раненъ. Какъ Левитина само видѣ, нъ въротно е че не мислѣше, че заслужа да му ся помогне, нъ когато дойде прѣзрѣнийтъ Самарянинъ, той ся смили, той му отслужи, той му стана ближень вмѣсто свѣщенника или Левитина. Нечуто до сега учението му даде Исусъ Христосъ "Иди и ти така прави." Какви нови источники за благодѣяние и любовь Христианството е отворило! Думитѣ не значать много, нъ дѣлото. Нѣма вѣче този студентъ законъ на Фарисейтъ, любя само тѣзи, които сж отъ твойтъ народъ, казвай истинната само на тѣзи, които сж произлѣзле отъ сѣмето Авраамово, струвай добро само на сънародникитѣ си нъ всякой ти е братъ, Иудейнъ и язичникъ, всички сж братия въ Христа Исуса. Нека всякой прочете тая притча съ внимание, и гледа на картината за да може по-лѣсно да си въобрази какви ше сж усѣщанията на тѣзи, които имъ ся помага когато сж паднали между разбойници за да ги обержатъ и ранятъ, дали вѣщественно, или морално, и да отидемъ и вършимъ подобното.

Тайната за Честита Женидба.

Почитайте ся взаимно.

Не ся старайте да искалживате идеитѣ или принципнитѣ (началата) или манифитѣ на другийтъ.

Търсете да ся повлиявате взаимно само чрѣзъ силата на по високъ примѣръ.

Чрѣзъ достоинството и образованието си правѣте другийтъ да ся гордѣе съ тебе, и не мислѣте че женидбата ви дава право да изисквате, или да диктувате или критикувате.

Никога не питайте лични въпроси нито търсѣте изяснения, защото не сте тѣй отговорни единъ за други както сте наклонни да мислите нито една стотна часть.

Старайте ся да поправяте погрѣшкитѣ си и ся трудѣте да направите единъ други щастливи, и бѣдѣте крайно внимателни никога да не прѣобърщате това правило.

Пазѣте най изящната и кротка обноска за въ домътъ си.

ШЕСТИДЕСЯТЪ СТОТИНКИ НА ДЕНЬ.

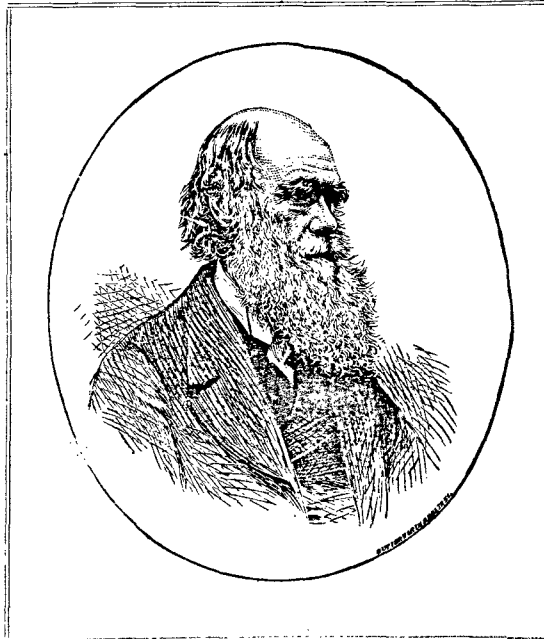
Единъ Лондонски вѣстникъ на скоро достави слѣдующето. Въ Бристолската сиропитателница сега ся намѣрва единъ старецъ, който казва, че шестдесять години той иждивилъ по шестдесять стотинки на день за пития, но никогажъ не ся е опивалъ. Нѣкой ся господинъ, който чулъ това долатанне полюбопитствувалъ да узнае на колко ще възлезать тѣзи шестдесять стотинки на день, смѣтани всяка година по 5 на сто сложна лихва, за шестъ години. Като присмѣтна списыванието за първата година (триста и шестдесять и петъ дни по шестдесять стотинки) двести и девятнадесять лева, той приложи лихвата и е така продължаваше. Година слѣдъ година до като намѣри че въ шестдесятата година шестнадесатѣхъ стотинки ся въскачатъ до удивителната сумма единадесать хиляди и сто и дваесать и петъ лева.

Сждиза удивлението на старецътъ когаому казали, че ако да бѣше списывалъ своитѣ шестдесять стотинки на день, и допущане да ся размножатъ съ сложна лихва, сега той ще можане да притѣжава горнята значителна сумма; тѣй щото, вмѣсто да прибѣгва въ сиропитателница, той би билъ въ положение да ся снабдѣне съ кѣша и съ петдесать уврата земя, и да я оставяше наслѣдство на дѣцата си и внуцитѣ си, или да я употребѣше за благоденството на съчеловѣцитѣ си.

Дарвинъ.

Карлъ Дарвинъ, единъ отъ най-прочутитѣ натуралисти, бѣше роденъ въ Шрюсбурѣ, Англия, въ 1809 Февруарий 12-й. Той е синъ на Д-ръ Роберта, членъ на Царското дружество. Майка му бѣше дщера на Уеджувъ, прочутъ фабрикантъ на грънчарски сѣдове. Слѣдъ като слѣдва учението си въ родното си мѣсто за нѣколко години, той учи въ Единбургския Университетъ за два циместра, и тогава отиде въ Кеймбриджъ дѣто слѣдъ свѣршване на курса си прие степень, В. А. — въ 1831 год. Сега той пожела да отиде като натуралистъ съ царския параходъ Бигль, който бѣше посвѣтенъ за научно изслѣдование, и трѣгна за да измѣри Южна Америка, и обиколката на цѣлото земно кълбо, Декемврий 27 1831 год. и ся завърна въ Англия 2-й Октомврий 1836. Цѣлий му животъ, до колкото здравieto му е позволявало, е билъ посвѣтенъ на научно изслѣдование. Дарвинъ, който е членъ на главнитѣ научни дружества, е приелъ медалъ отъ Царското Дружество, и Валстонова медалъ на Гео-

легическото Дружество. Най-ранното му литературно призвание, *Пътят на натуралистът* (2-ро издание въ 1845 год.) е най-интересно и добру написано. Въ 1836 год. ся публикува неговътъ жорнали на изслѣдванята по Геологията и Естествената История на развитѣ страни, които бѣше посѣтилъ той съ Царскійтъ параходъ Бигль; въ 1840-1843 ся публикува отъ правителството *Зоология* въ ижтванието на царскійтъ параходъ, на които Дарвинъ притурѣ въведение и много отъ бѣлѣжки тѣ ѣ; въ 1842 год. издаде *Устройството Распрѣдѣлението на Коралнитѣ скали* 1844—*Геологически наблюдения възъ Волканическитѣ Острови*; и въ 1846—неговитѣ *Геологически наблюдения възъ Южна Америка*. Той е. тоже писалъ много статии въ списанието *Дѣлата на Геологическото Дружество*. Въ 1851-1853, ся яви неговътъ цѣненъ *Монографъ на Сирепедия*; и въ 1859, Дарвиновото име стана запознато въ всяка къща съ публикуваннето на своего списание *Происхожданието на Видоветѣ посредствомъ естественъ изборъ, или упазванието на Благоприятствуваниитѣ видове* (cases) въ *Борбата за живошь. Въ Происхожданието на видоветѣ* Дарвинъ утвърждава, че развитѣ видове и живтѣни, вмѣсто да сж всякое отдѣлно създадени и неизмѣняеми, постоянно прѣтърѣватъ видоизмѣненне съ процесътъ на приспособленито, чрезъ което тѣзи разнообразия на единъ видъ, които сж нѣкакъ си по-пригодени за условията на живота си, прѣживяватъ и ся умножаватъ въ ущербъ на другитѣ. Толкози силенъ и всемирненъ ся виждѣ този процесъ, на естественъ изборъ, да е, щото Дарвинъ, съ други по-маловажни причини, го счита да е способенъ да изясни какъ всичкитѣ съществуващи видове си правлезли отъ една или отъ нѣколко долни форми на животъ. Тази теория възбуждала прѣния, които още не сж прѣстанали; нѣ тази теория е била пригжрната отъ мнозина отъ най-ученитѣ натуралисти, и е сторѣла вече голѣми променения въ биологическитѣ методи и ероднитѣ науки. Отъ тогати Дарвинъ е ималъ, *уплодотворението на орхидитѣ*, (въ 1852); *Разнообразието на Растенията и животнитѣ когато опитомени* 1867; *Происхожданието на чловѣка и изби-*

ране въ отношение на *Полъ* 1871; *изражение на чувствата въ чловѣка и животнитѣ* 1873; *Насекомоядни Растения* 1875; *Влѣщащи ся растения* 1875. Ефектитѣ на смѣшението и себе-паторѣванието въ Растителното Царство (въ 1876); и *Разни Форми на цвѣта и растенията отъ сжщний видъ* 1877; Дарвиновото знание не е по-малко забѣлжително отъ колкото неговото прѣдпазвание въ израженията му. Въ послѣдно врѣме той прие много високи отличия, такива като Прускій Орденъ pour le mѣrite 1871, титли отъ Унивѣрситетитѣ Лейдскій 1875, Кейбриджскій 1877, и прие членство отъ Француската Академия (1878). Г-нъ Дар-

винъ ако и да не живѣе, нѣ името му нѣма да умрѣ, и трудовѣтъ му въ полето на науката ще прибиваватъ.

Когато Г-нъ Дарвинъ напечати книгата си "Происхожданието на видоветѣ" на часа много млади естествоиспитатели усвоихъ теорията му. Неговата вѣчмателность, събранитѣ фактове, и запознанството му съ всичкитѣ отдѣления по естественната наука, ги приготви да го слушаютъ, нѣ за сега почги всичкитѣ учени и безпрѣстрастни хора ся сумняватъ относително казанното отъ Дарвина да ли нѣма други и подѣлбоки данни които той

не е обгжрналъ.

Самъ Г-нъ Дарвинъ признава че той неможе да изясни всичко което е казалъ. Той казва; животъ съ неговитѣ нѣколко сили, е билъ „първоначално вдѣхнатъ отъ създателя, и какъ первическата сила е произвѣдена тѣй нито ся прѣдприема да изясни“.* Въ нѣкой отъ идущитѣ бройове ще повърнемъ за по-поостранно разисквание на Дарвиновото учение за развитието (Еволюцията).

Рече безумнийтъ въ сърдцето си: нѣма Богъ.
Небесата разказватъ славата Божию,
И твърдѣта възвѣщава дѣлото на ржцѣтъ му.
День на день казва слово,
И ношь на ношь изявява знание.
Безъ говоренне, безъ думи, безъ да се чуе гласътъ имъ,
по всичката земя излѣае вѣщанието имъ,
и до крайщата на вселенная словесата имъ.

* Origin of Species Chapt. VI.

Гостоприемницата на Алпийският проходъ.

Въ този проходъ, който е почти 1600 метри високъ и на самиятъ връхъ, е съградена гостилницата, чиято картина ний даваме на читателитъ си въ този брой. При самиятъ връхъ до едно езерце което е замръзнало деветъ мѣсеци въ годината се съгради въ 962 г. отъ Бернардъ, единъ Савойски боляринъ, тази гостоприемница за да спомога на Римскитъ поклонници, а сега спомога на всичкитъ пътници, които пътуватъ прѣзъ Алпийтъ. Това здание се казва да стои на най-големата височина отъ кое дае друго здание въ Европа. Това прибижище за пътницитъ се насѣлява отъ десетъ до дванадесетъ калугери съ тѣхнитъ благородни кучета знайни за Св. Бернардовъ. Зданието е съзидадено отъ камикъ и има мѣсто за 70 до 80 пътници, и въ врѣме на цужда може да защити до 300 души на една вечеръ. Нѣкога отъ 500 до 600 души сж били спомогнати на денъ отъ тѣзи калугери, и казва се че отъ 8000 до 9000 се спомогатъ по разни начини отъ това завѣденіе въ годината.

Доходътъ на този манастиръ е билъ отъ волнитъ помощи, които хората на драго сърдце сж давали, докато възхж силомъ една обязанна помощ отъ кантона Валансъ и това лакомство имъ поврѣди дохода доста.

Този проходъ е прочютъ. Прѣзъ него сж ми навали Римлянитъ, Ханибалъ, когато обсади Италия, Карломанъ,

и 30,000 войници на Наполеона Великий въ 1800 г.

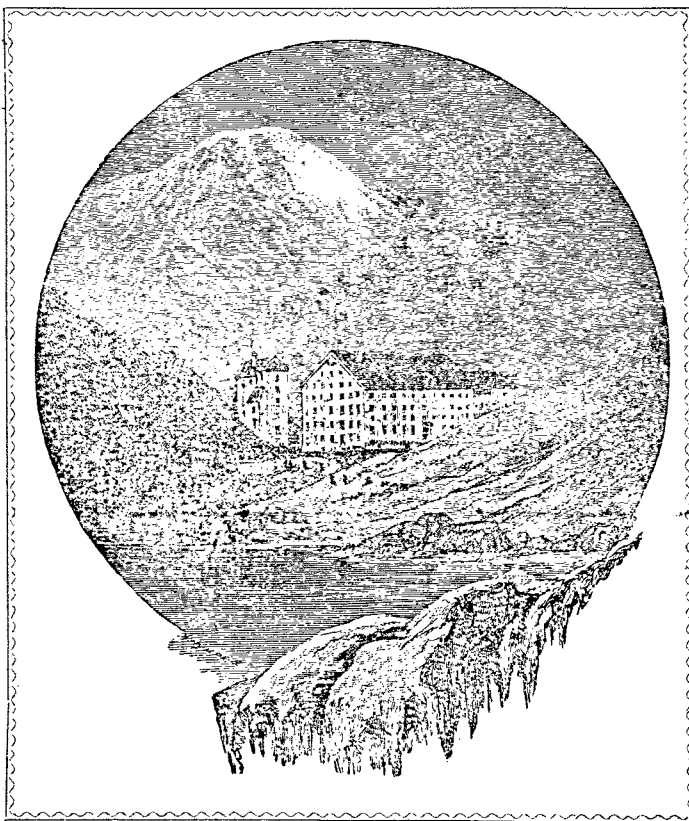
Най-забѣлежителнитъ сръдства, които тѣзи франсескани употрѣбаватъ за спомогание на тѣзи пътници, които сж се изложили на голѣмиятъ студъ, или заровени въ дълбокиятъ снѣгъ, сж добръ познатитъ кучета, които носятъ името на сзатийтъ основателъ на самиятъ манастиръ. Святото Бернардеко куче е забѣлжително по голѣмината си, силата си и остроумието си. Кучетата не само придружаватъ калугеритъ и слугитъ за да търсятъ нещастни пътници по

най опаснитъ мѣста на проходътъ, нъ се испращали сами за да диятъ тѣзи нещастници, и тѣхното силно обоняние ги приспособява за да намѣрятъ страдалицитъ отъ студъ и мразъ. Нѣкой отъ тѣзи кучета показватъ голѣмо неспокойствие когато врѣмето започне да се разваля, като че желаятъ да започнатъ тѣхната си благодѣтелна работа. Тѣ се расхождатъ горѣ и долу околу пжтеката, и като намѣрятъ нѣкого заровень или паднажъ въ пжтътъ, иджтъ му на помощ или чрѣзъ лапаніе съ силенъ гласъ и по този начинъ да привлѣкътъ вниманието на господаритъ си. Когато подушатъ, че нѣкой си пжтникъ е заровень въ снѣга, тѣ ровятъ силно до като намѣрятъ заровениятъ, и тогава се трудятъ чрѣзъ близаніе на лицею съ топлийтъ си языкъ да го събудятъ и съживятъ.

Тѣзи животни още носятъ завѣрзани на шнитъ

си по една бжклица цѣла ромъ или конякъ, малко хлѣбъ и една завивка за нещастниятъ пжтникъ, нъ въ случай че неможе да ходи, или кучето неможе да го истегли изъ ровътъ, то наскоро се завтече на манастиря и дрѣнка званеца на господаря си за да излѣзе и го завѣде при мъртвиятъ, или полумъртвиятъ чедовѣкъ. Мнозина сж били избавени чрѣзъ благороднитъ калугери и тѣхнитъ помощници; тѣзи благородни кучета чияго порода е прочута не само по пѣла Европа, нъ и по цѣлиятъ образванъ свѣтъ.

Едно прочюто куче, на име Барри, въ първата часть на този вѣкъ станж орждие за изба-

влението на повече отъ четиридесатъ души. Най-забѣлжителното му дѣло което било извършило е избавлението на едно малко дѣте, чиято майка е била затрупана отъ снѣгъ, и което мемче бѣ принудено да се покачи на гърба му за да го занѣсе на гостоприемницата. Кожата на това куче е уназена въ Бернскиятъ музей.

Калугеритъ, които посвѣтвяватъ живота си на тази блгородна работа, се общава да слугуватъ въ манастиря най-малко 15 години, нъ мнозина сж принудени по здравіе да оставжтъ прѣди врѣме.

Въпросътъ на Вѣкътъ.

“Учителю благий, що да сторѣж за да наслѣдѣж животъ вѣченъ.”

Този въпросъ е зададенъ на Спасителя, спорѣдъ както повѣстуватъ Евангелията, отъ единъ младежъ знатенъ и добръ познатъ между Иудеитѣ. Евангелистъ Матей говори за него малко неопредѣлительно—нѣкой си, Марко казва, че притѣче ся нѣкой, т. е. дотърча бързо, да не би да го испрѣвари другъ нѣкой, отиде право при него и колѣнични. Лука допълва още повече разказътъ. Той казва, че този младежъ, билъ нѣкой си годѣмецъ. Отъ всичко това, ний заключаваме, въпросниятъ младежъ, освѣтъ горнитѣ прѣимущества, билъ е и хубавелякъ челоуѣкъ, левенъ, ималъ и вѣнкашни привлѣкателности; защото ни ся казва, че Исусъ като го погледна, възлюби го. А при това, той е билъ, до годѣма степенъ, и нравственъ мжжъ. Прочее, ако и такъвъ, той не билъ задоволенъ отъ положението си. Имало нѣщо, което тѣжило на сърдцето му. Нѣщо, което не давало покой на съвѣстѣта му. Законътъ не билъ достатъченъ за него. Той го наизлъ и опазилъ съ годѣма строгость, но пакъ нищо. Едно му не достигало. Отива той, рѣшително, да търси и намери това, което му липсвало. Мнозина отъ днешнитѣ, тъй да кажемъ, безвѣрници и безбожници ако и да не хаятъ за своето нравствено състояние, мислите ли че тѣ ся спокойни и задоволни? мислите ли, че тѣхната съвѣстъ е тиха и не ги изобличава въ нищо? Не. Въ срѣдъ капалътъ на безвѣрието си, търсятъ нѣщо съ което да могатъ да уталожатъ това силно бѣние на съвѣстѣта, макаръ и мнозина ~~отъ~~ тѣхъ, поради своето жестоко сърдечие, отиватъ въ погибелъ.

Този младежъ, за когото е думата ни, не ся спрѣлъ, но “притѣче ся.” Той е искалъ да уталожи жаждата си, да излѣзе на ясната видѣлна Божия. Отива и колѣничашъ пита: “Учителю благий, що да сторѣж за да наслѣдѣж животъ вѣченъ?” Увѣрилъ си той, че Този е, който ще му помогне; гледа съ вѣра на Него: чака търпѣливо, сърдцето му тупти; рѣшението на великитѣ въпросъ сега ще ся чуе. “Заповѣдитѣ знаешъ: Не прѣлюбодействувай; не убивай; не кради; не свидѣтельствувай на лъжа; не обиждай; почитай баща си и майка си.” Едва що доизрече Исусъ, той бързо отговаря: “Учителю, всичко това упазихъ отъ младостѣта си.” Вѣроятно, той сега очакваше едно одобрене и похвала,—и свърши ся. Но, не! Струва ми ся че, ако Исусъ не бѣше го бодналъ тамъ тамъ, дѣто го болѣше, този младежъ, щѣше да ся върне гордъ и надутъ, и пакъ незадоволенъ. Исусъ дигна брадвата и одари силно тъкмо на кореньтъ. “Едно ти не достига: иди продай все що имашъ и раздай го

на сиромаситѣ; и ще имашъ съкровище на небого; и дигни кръстѣтъ си, и ела та мя лослѣдвай.” Страшна плѣсница! Немилостивъ ударъ! Шумната е главата му. Какво да ся прави! Паричкитѣ ми! Единичката ми надѣжда и подпорка! Да ся лиша съвършенно отъ това мое богатство! Да бѣше поне малко отъ него да раздамъ, както и да е, по всячко, съвсемъ всичко. Още и да дигна кръстѣтъ! да страдамъ всячески! Това не е възможно. Не бива. Тава е смъртъ за мене. Ще си отида.

Но той си наскърби за тая дума, и отиде си нажаленъ; защото имаше нмощ много.” Значи, че този младежъ толкова бѣ привързанъ о богатството си щого то му бѣ станало идолъ; и той въ сжщность ся покланялъ на този идолъ, а не Богу. Отиде си, казва, нажаленъ, нѣщо повече и отъ оскърбенъ,—само че не заплакалъ съ гласъ. Отиде си той съ правийтъ отговоръ и го закона дълбоко за вѣчното си осжждение. Нищо повече. Този младежъ зададе Въпросътъ на вѣковетѣ и обърна гърбътъ си къмъ него. Стои той за укоръ и урокъ на църквата до като си побже тя на свѣтътъ. Окаяний, безъ да знае какавъ щѣше да бже резултатътъ, ако ся той рѣшилъ да послуша Исусовийтъ свѣтъ, нажали ся, наведе ся, и си отиде. Твърдъ е вѣроятно, че, ако той бѣше послушалъ гласътъ Исусовъ, щѣше да ся случи съ него сжщото както стана и съ опитванието на Авраамовата вѣра. Аврааме, Аврааме, да не прострѣши ръката си на момчето и да му не еториши нищо, защото сега познахъ, че ти ся боишъ отъ Бога. Така сжщо можѣше Исусъ да издигне гласътъ си, като видѣше, че този младъ юноша тичащъ починѣше да раздава, или поне готовъ да раздава, *дрѣвѣ си паритъ, опитавъ вѣрата ти, доволно е. Знаешъ сърдцето ти. Благо разумно располагаши съ паритъ си. Бжди прочее богата.* Кой знаеше дали не щѣше да стане още по-богатъ.

Читатели, ще ли прѣзрете рѣшението на този въпросъ? Не е само богатството, което прѣчи, но още много други идоли има. Не щѣте ли ги остави и парясате съ тѣхъ за винаги? Ще ли стоите още нажалени? До кога? Днесъ като чуete гласътъ, ще ли ожесточите сърдцата си? О, да не бже! Уловѣте чашата на спасението и дрѣжете ся о животъ вѣченъ. Рѣшѣте този въпросъ още днесъ,—сега. Утрото никога не дохожда.

Незадоволството е да не притѣжаваме себенадѣжда: то е слабата воля въ челоуѣка.

Никой челоуѣкъ не може да е господаръ надъ другитѣ докато той е робъ на себе си.

Окаяненъ си гдѣто и да си о челоуѣче и на кадѣто да обърнешъ себе си, освѣтъ че ся обрѣшишъ къмъ Бога.

За Младитъ.

Колумбъ прѣдъ Царица Изабела.

Въ придружащата картина даваме на младитъ си читатели нѣщо за старанията и успѣхътъ на Христофоръ Колумба. Той бѣ роденъ въ градъ Генуа около 1445 г., и отъ това нищо повече положително не се знае за неговата младост или за родителитъ му. Види се още отъ младостъ той показва наклонностъ за наукитъ, Астрономия и Космография, и че още въ младитъ си години той станъ морякъ. Въ 1470 г. той се засели въ Лисабонъ гдѣто си ожени за дъщерята на единъ прочутъ морякъ

на име Памеотрело. Лисабонъ въ това врѣме бѣше свѣталище на географическата наука, гдѣто се прѣдлагахъ разнитъ теории относително пътя за Индия. Колумбъ се намери съ тази идея тамъ и почна да вѣрва, че той е назначенъ за да познамъ новъ и по-късъ пътъ за Индия, безъ, обаче, да знае че ще открие новъ континентъ. Слѣдъ като ся увѣри, ако върви на западъ ще сполучи да прѣстигне на Источниятъ брѣгъ на Азия, той почна да диръ средства за да осмъществи планътъ си. Португалскитъ Царъ Иоанъ II, на когото Колумбъ испърво искаше планътъ спъза прѣстиганията на Источниятъ брѣгъ на Азия, прѣдстави си че не вѣрва нищо въ това, нъ тайно испрати нѣколко кораби за тази цѣль обаче, безъ да сполучатъ. Слѣдъ дълги старания и трудове и несполуки Колумбъ ся обърнъ къмъ Испанското правителство за помощъ. Най-послѣ Изабела прѣдложи на нейни разноски да ся испрати Колумбъ който и каза; ще прѣдприеме това за моята ся корона и ще заложъ бисеритъ си за разноскитъ. Той ся яви прѣдъ нея, както го виждаме въ картината, която съ благородни думи го настави и насърчи.

Успѣхътъ му ние знаемъ. Днесъ слѣдъ 400 години жителитъ на тогава открититъ свѣтъ съ на-

прѣдъкътъ си очюдватъ Европа. Нека тогава никой отъ младитъ ни читатели да ся не обезсърчава въ прѣдприятаята си. Ако дѣлото което, е прѣдприелъ е право и честно, да ся стрѣми за осмъщественieto му. Всичкитъ неприятели, мъжнотии и припятствия неможяхъ да прѣдолѣятъ надъ него; защото той прѣдприелъ да извърши това въ името и чръзъ името Божие.

Търси доброто на ближния си.

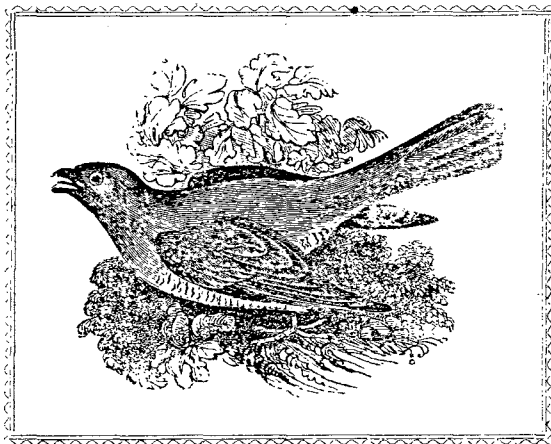
Христовата религия е самата религия, която поставя бравдата при корена на себелюбието, съ обявление: “да не гледи челоувѣкъ само за интереса си, нъ и за интереса на другитъ,” “да любѣ ближния си като себе си.” Христовата религия ни учи никого да занемарява своитъ истински интересъ. Напротивъ, тя заповѣдова на своитъ поклонници “да не сж мѣдни (деки) на работа,” нъ да сж пламенни духомъ и да служатъ Богу. Но ние не трѣбва да забравяме че ние не сме само свои пазители, нъ и пазители на другитъ, и ние трѣбва така да живѣмъ, щото да направимъ интереситъ и на двѣтъ страни да сж въ съгласие. Ние нѣмаме никакво право да задоволяваме своитъ вкусове, и апетити въ ущърбъ на щастieto на съседитъ си. Разбира се, че е право да ядеме мѣсо, нъ ние не бива да струваме това въ обстоятелства когато бихми съ това поврѣдили съседитъ си. Отъ това и съвѣтътъ отъ Апостола Павла: “Добръ е нито да ядешъ мѣсо нито да пиешъ вино, нито да струвашъ нѣщо, съ което би ся прѣпжналъ или съблзнилъ или би ослабналъ братъ ти.” Ние не можеме—срѣщу тѣзи справѣдливи съвѣти и да казваме, азъ имамъ право да ямъ и да пия, и азъ не съмъ отговоренъ за слабостта и неутвърдението на характера на брата си; той нѣма право да ся съблзнява и да пада по причина на моитъ дѣйствиа. Неговата длъжностъ е да ми постави добръ примѣръ както и моята е да му поставя добръ примѣръ. Ахъ, но поставяшъ ли му добръ примѣръ, ако ти ядешъ и пиешъ, или говоришъ, или въ кой да е начинъ дѣйствувашъ за да го прѣпжнешъ и падне? Наистина, той трѣбва да ти постави добръ примѣръ, нъ неговата немарливостъ не ви извинява. Силния трѣбва да носи слабоститъ на слабия. Тѣзи, които сж силни въ благодатта, която е въ Христа Исуса, трѣбва да ся напѣдничави въ пожъртуванията огъ себе си, за да избавятъ слабитъ, и тѣзи, които сж готови да паднатъ, друго яче той не може да търси доброто на своя съседъ, както го изисква нашия Господаръ.

Обичашъ ли живота си? Тогава не прахосвай врѣмето си, защото отъ него ся състави живота.

Когато младитъ години ся прахосать, нѣма надежда за добра и едина старостъ

Куковицата.

Куковицата (cuculus) е отъ оиѣзи птици, които ся казватъ катерливи; една фамилия отъ куковицитѣ Cuculidae, която заключава голѣмо число видове, повечето отъ които принадлежатъ на топли-тѣ страни на земята глобусъ, ако и да нѣкои отъ тѣхъ приходятъ лѣтно врѣме въ по-студенитѣ климатъ. Рано въ лѣтото тѣ дохождатъ и по насъ и всякой отъ насъ си радва да чуе пакъ гласътъ имъ. Нейния клюнъ е сплѣснатъ и малко искривенъ, и опашката дълга и околчага, крилѣтъ май дълги, краката къси, два отъ ноктитѣ ѝ (прѣститѣ) отира-

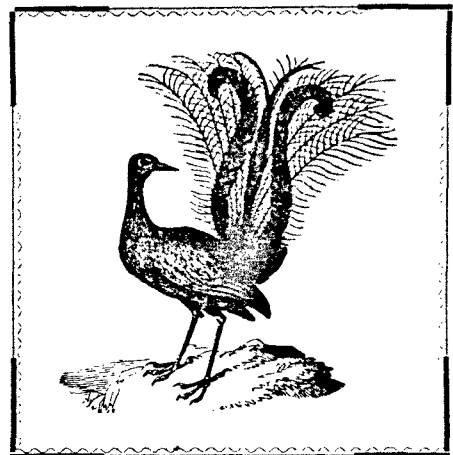

вени на прѣдъ и два на дирѣ, външния диренъ прѣстъ е способенъ да ся полоупрѣкривава на напрѣдъ. Краката сж така приспособени за хващане, и движение по клоннетѣ, нежели да ся катерятъ, дългата опашка ся много употрѣбоява отъ много отъ видоветѣ за уравниоѣсяване на тѣлото си като скачатъ отъ клонъ на клонъ въ гъститѣ тропически гори които тѣ посѣщаватъ. Името куковица произлиза отъ словетѣ (куко) които мъжката прави, които ако да и монотонни, ся всякога слушатъ съ задоволствие, тѣй като дохожда въ пролѣтъта, когато сме заобиколени съ природна приятность. Подобно име ѝ ся дава въ много язици. Куковицата е твърдѣ широко распространена птица; Тя ся намира въ Индия и Африка, а приходя на сѣверъ въ лѣтото даже до Лапландия (въ Европа) и Камчатка. Явява ся въ Британия въ Априлъ, и всички, освѣтът мал-китѣ, ся вѣрва че ся вращатъ на югъ пакъ прѣди половината на Августъ. Тя посѣщава обработени и пусти мѣста. Куковицитѣ не живѣятъ по двѣ, или да продължаватъ да живѣятъ заедно мъжко и женско, и отъ какъ снѣсе едно яйце на земята, женската го депозира съ *клона си* въ гнѣздото на нѣкоя друга по-малка птица, дѣто яйцето ся излупва отъ притѣ-жателката на това гнѣздо. Яйцето на куковицата е много малко сравнително съ голѣмината ѝ, и чис-

лото на яйцата които тя ще така да динозира за мътенне, не е извѣстно: нѣ. малкого скоро добива сила и порастнува доволно за да избута изъ гнѣз-дото каквито яйца може да сж останли съ него, или ще избута нещастнитѣ пиленца, истинскитѣ чада на измаменитѣ родители, и то ся съслѣжда не спокойно и не мирно додѣ това ся извърши. То ся завира подъ тѣхъ и тогава си повдига изведнажъ дирни-цата и яйцата ил и пиленцата испадватъ на вънъ. Гърбътъ му между рамената на тази ранна въз-растъ е пониженъ по единъ особенъ начинъ, тѣй щото едно яйце или едно пиле може лесно да ся закрепни тамъ; нѣ това понижение скоро исчезва и съ него заедно и този любопитенъ инстинктъ, съ който ся прѣдполага че сж сжединени. Само нѣколко вида птици сж които куковицата избира да ѝ мътятъ яйцата.

Менура.

Менурата, или Лира Птица, както ся понѣ-кога нарича, по причина на лиро-образната си опаш-ка, е птица, най-хубавий видъ на която живѣе въ Южний Валисъ, Австралия, дѣто ся въобще нарича *Лира-Фезанъ*. Тя има голѣми крака съ които рови както кокошкитѣ. По формата на калвуна си, по перната при основата на калвуна, а най-вече по силната си музикална способность, принадлежи къмъ пойнитѣ птици, както Кювиѣ я причисляваме. Ти на величина е колкото Фазана или колкото единъ го-лѣмъ петелъ, нѣ често живѣе въ храстолацитѣ и рѣ-китѣ горѣ въ не населената часть на Австралия.

Тя е страшлива и прѣдпазлива до крайность и е мъчно да я доближишъ. Тя е най-голѣма отъ всич-китѣ пойни птици. Опашката на мъжката е твърдѣ забѣлѣжителна и красна, има дванадесетъ пера, които сж твърдѣ дълги, и които иматъ твърдѣ ху-бави редки пернатостти (косми), освѣтът тѣзи двѣ въ срѣдата имъ има още двѣ дълги срѣдни пера,

всякое от което има кривина само на една страна и по двѣ крайни пера искривени подобно на кривината на старовременна лира (единъ видъ музикаленъ инструментъ). Има и другъ видъ менури въ Австралия, дѣто на послѣдно време сж били изнамѣрени, и сж наименувани въ честь на послѣдний Принцъ Алберта (Английский). Въобще на всичкитѣ видове опашкитѣ сж подобни на вѣтрило.

Прѣтърпяванието на Японцитѣ.

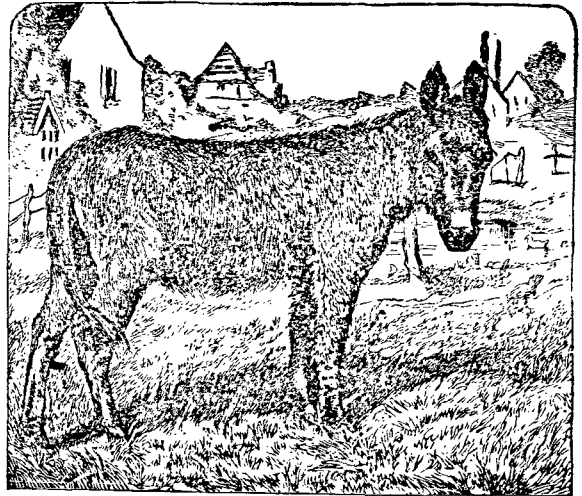
Странно е да се каже, че Японцитѣ прѣтърпяватъ повече студеното време въ Шикаго отколкото Ескимоситѣ. Ако и да Японцитѣ дохождатъ отъ умеренъ климатъ, тѣ не сж изгубили нито единъ денъ въ градението на тѣхното капище. Тѣ страдатъ чрѣзмѣрно отъ студъ и въ пѣкой случай отъ измръзнали уши, тѣ никакъ не сж ся оплаквали. Между работницитѣ тѣ бѣхж първи да започнатъ и послѣдни да спрѣтъ. Природно е, че тѣ не обичатъ такава върла зима, и казватъ че ще се завърнатъ у дома си на часа щомъ имъ се позволи за да го сторятъ. Ескимоситѣ не понасятъ половината отъ прѣтърпяванието студа отъ колкото Японцитѣ, ако и да Ескимоситѣ ся очакватъ да устоятъ студеното време. Отъ какъ сж пристигнали въ Шикаго, тѣ сж ся постоянно оплаквали отъ студената зима, и самото изяснение е, че Американскитѣ начинъ на топление допуска съвсемъ много въздухъ отъ вѣнъ въ къщи за тѣхното спокойствие.

Магарето.

Магарето, (*Equus Asinus*) ся брои отъ конската фамилия, нѣ натуралистигѣ ся опитватъ да го зематъ за отдѣленъ типъ животно (*Asinus*), който заключава всичкитѣ копитни четвероноги, съ исключение на коня. Разликата ся основава на кжсатата грива и кжситѣ косми въ горната частъ на опашката, а дълги въ края ѝ, и на черната пръчка прѣзъ прѣднитѣ плѣщи, на отсъствието на коравитѣ вързуди на дирнитѣ крака, както ги има коня. Дългитѣ уши на магарето сж отличителната му черта, нѣ тѣ сж по дълги на питомното отъ колкото на дивото. Косъма му е всякога пепеливъ, или тъменъ. Происхождението му е Централна Азия, дѣто то ся намира въ съвършено диво състояние. Дивото магаре ся намира и въ планинскитѣ и въ равнитѣ мѣста. Голѣми стада ся скитатъ по голѣмитѣ Азиатски пустини, и споредъ годишнитѣ врѣмена, лѣтно време прѣхожда до Уралскитѣ планини, а зимно време до прѣдѣлитѣ на Индия. Много обича да пасе по солени мѣста и да пие солената вода. Това животно най-напрѣдъ ся описва отъ Пиласъ подъ името Куланъ, както го наричатъ по високитѣ степи по-край Балтийското Море. То, обаче, бѣше добръ познато на дрѣвнитѣ, които го

наричахж онагеръ, а Плини го нарича *Asinus Silvestris*. Другъ видъ, който живѣятъ по сжщитѣ страни, дѣто туземцитѣ го наричатъ Кнангъ, или Дзигетай, послѣдното име е отъ Турско происхождение и означава планинско магаре. Този послѣденъ видъ, обаче, не реве, нѣ цвили като конъ.

Въ Библията ся споменува за дивото магаре (Иовъ 39 гл.), за неговото търпение и твърдостъ. Дивото магаре има кжса гжста грива, и такава грива ся просгира отъ врата по цѣлия грабнакъ до опашката.

шката. То има по-дълги крака и си носи главата по-високо отъ домашното магаре. Стадото на дивитѣ магарета има всякога единъ водачъ. То е много духовито животно, бѣга съ всяката си сила отъ ловеца. Въ Персия ловидбата на това животно е главното удоволствие на ловцитѣ, които цѣнятъ мѣсото му както Европейцитѣ цѣнятъ мѣсото на сърната.

Питомното магаре въ Арабия, Персия, Сирия и въ други источни страни е много по хубаво животно отъ колкото то ся съгѣжда да е въ Европа, и по нашитѣ страни. Въ Испания, обаче, дѣто климата му е по благоприятенъ, и дѣто му ся отдава повече честь, то е много по благовидно. Въ Библията (Сжиди 5; 10) ся учимъ че въ старо време хората били въ навикъ да яздатъ възъ бѣли магарета, даже и днесъ бѣлитѣ (бѣлизневитѣ) магарета ся прѣдпочитатъ на истокъ. Това животно е било опитомено много рано, нѣ въ Европа то е въведено сравнително много кжсно. Неговото пословично дебелоглавие може да иде отъ лошото му употребление, а по хитростъ не е по долно отъ коня.

Магарешкото млѣко съдържа по-вече захаръ и по малко казеинъ отъ колкото кравешкото, и затова ся прѣпорѣчва за диета въ случай на слабъ стомахъ. Полезността му въ случай на охтика за дълго време ся е знала, и често ся е прѣдписвало за употребление отъ по раннитѣ доктори.

Всемирната Църква.

Единъ колекторъ (събирателъ) на идоли въ Санъ Франциско, у Америка, който наскоро е умрѣлъ има една сбирка отъ 500 малки богове, всичкитѣ отъ които сж употрѣбавани за поклонение.

Нѣкой си каза на Г-нъ Гроутъ, единъ отъ първитѣ мисионери въ Африка, че той отива да търси дива патка. Слѣдъ тридесетъ годишенъ трудъ, той може добръ да извика. Наистина отидохъ да търся дивата патка, нъ най-сѣгнѣ я уловихъ.

Едно Хиндустанско дружество ся е организирано, не да защищава язичеството; но да напада Християнството. И въ една отъ брошуритѣ ся намѣри слѣдующето прѣдложение: Богътъ на Християнитѣ е Исусъ Христосъ; Приятелитѣ му бѣхж прости хора; колѣеницата му ослица; короната му отъ тръние; прѣстолътъ му, кръстътъ; люлката му, аслата.

Единъ Хиндустански жрецъ слѣдъ като ся труди да обори Християнското учение, най-послѣ стана Християнинъ, и пътува 150 кил. за да намѣри нѣкой да го кръсти. Прѣди крыцелнийтъ си обрядъ той каза: Родителитѣ ми дадохж име Варидапа, името на единъ язически богъ, а сега искамъ да мя зовете Исса Дода, рабътъ на Исуса Христа.

Една Господжа като раздаваше духовни книжки въ Островъ Малта, бѣ арестувана за 24 часа и тогава ѝ дадохж още 24 часа врѣме за да остави острова. Католическитѣ попове бѣхж възбудили полицията на това дѣло. Когато Католичеството има случай, то ще желае за да ся повърне инквизицията. Това е историята на тая църква.

Италиянската Кралица, която е една отъ най образованитѣ Кралици, е показала своя голѣмъ интересъ въ дрѣвната Еврейска музика. За да може напълно да ся увѣдоми възъ прѣдмѣтътъ, казва *“Еврейский Кроикъ,”* тя испрати за професора Консото, който я посѣти въ Царския Палатъ, и тамъ ѝ разви историята на Еврейската музика, въ усърдното изучаване на която той бѣше ся посвѣтилъ за нѣколко години.

Женската работа въ Индия е направила наистина голѣмъ успѣхъ. Има за сега 711 жени чуждо-остранни и туземки-мисионерки въ Индия. Тѣзи матъ достѣпъ на 40,513 Зенанки и иматъ 62,414 момичета ученички въ тѣхнитѣ си училища подъ наставление.

Главнитѣ протестански мисии въ Японската Империя сж слѣдующитѣ: Американскитѣ Бордъ има 92 църкви, и 10,760 членове; Призвитериянскитѣ църкви 74 съ 11,190 членове; Методисткитѣ Епископални църкви 54 съ 3,114 членове; и други-

тѣ разни по-малки мисионерски дружества съ 103 църкви и 6,692 члена. Всичко 326 църкви и 31,786 членове. Като си помислимъ, че въ 1858 г. нѣмаше нито единъ Евангелски Християнинъ въ тая Империя, и сега 31,786 членове, които прѣдставляватъ едно население между 150,000 до 200,000 души, ний можемъ лѣсно си въобрази, че не е далечъ врѣмето когато чистото Християнство ще ся въдвори въ всякой народъ, държава и царство.

Старитѣ гробове въ Египетъ, които прѣдставляватъ толковъ скъпи паметници отъ дрѣвността, скоро ся разрушаватъ отъ проститѣ туземци. Арабитѣ сж смлатили на кжсове разни паметници и още ги развалятъ за да зематъ за своя потреба каманитѣ съ които сж направени дуваритѣ на тѣзи гробове. Тѣхъ не ги е грижа какви чудни пѣща разрушаватъ, стига да ся ползуютъ отъ каманитѣ, а правителството не прави нищо да ги въспрѣ. Истина че правителството е назначило туземна стража, която въ това нищо не струва. Туристи и тѣзи които задоволяватъ чувството си вспомагатъ на Арабитѣ въ вандалскитѣ имъ дѣйствиа.

Прѣслѣдвание въ Руссия.

Единъ рапортъ иде отъ Одеса, който утвърждава, че скорошнитѣ напрѣгнати усилия противъ тѣи нарѣчениитѣ Щундисти въ южна и юго-западна Руссия наистина подѣйствуватъ. Едно писмо отъ Киевъ утвърждава, че за една пѣла сѣдмница свѣщенство въ много части на онази областъ сж биле заняти въ приеманieto отново Щундисти въ църквата. Голѣми народни възрадания ся потвърдиватъ да сж станали въ Каневъ, кадѣто 130 Щундисти наедно съ нѣколко водители, сж ся отръгнали. Прилага ся, че повече отъ една трети отъ Каневскитѣ Щундисти сж пригърнали православнето. Тѣи като тѣзи утвърждения произлизатъ отъ духовенството трѣбва да ся приемжтъ съ прѣдпазливостъ. Единъ компетентенъ авторитетъ потвърждава, че прѣслѣдванитѣ Щундисти не сж други освѣнъ прѣсти вѣрующи, които бѣхж пробудени отъ едно распрѣскване чрѣзъ Религиозното Трактатно Дружество на подбудителни евангелически трактати прѣди нѣколко години. Русситѣ мразятъ името Щундистъ и тѣи като тѣ го отдаватъ на тѣзи евангелически Християни, които не могатъ да ся покланятъ на икони или пазятъ обрядитѣ на Гръцката Църква. Въ Киевската областъ има около 75,000; въ Кереонъ, 35,000: Ториджъ, 5,000; Бесарабия, 15,000; Екатеринославъ 8,500; Карковъ, 6,000; Полтара, 5,000; Курскъ, 2,500; Полодия, 3,000; и прѣснати по други области около 7,000. Цѣлото число е, слѣдователно, надъ 160,000. Отъ тѣзи около 30,000 сж Баптисти, останалитѣ които приличатъ на Прѣзвитериянитѣ и независими въ църковната си нарѣдба.

Наука и Механика.

Римските катакомби съдържат останки от шест милиона души.

Землетръснение си усети въ ново Мексико, Съединените Държави на Америка.

Около 5-ий Юлий една комета ся откри, която ся ясно види съ голо око въ Съединените Държави на Америка.

Една муха ще изрои пръзъ лѣтото 208,320,000 мухи. Какъ научните мъже сж издирили това, незнаемъ.

Разликата между най-високите и най-ниските хора е, 42 $\frac{1}{2}$ сант. Срѣдната величина на чело-вѣческитъ растъ е 1.62 метра.

Единъ ботаникъ чрѣзъ опитъ изнамѣрилъ, че растъхъ шестнадесетъ вида дървета въ Съединените Държави на Америка, които като ся напиатъ добръ, ще потъхъ въ вода като камикъ.

Околността на Мустафа, Алджирия, е нападната отъ скакалци, които до сега ся направили голѣми поврѣди на хранага. Доста голѣмо число даже посѣтили града.

Прѣдполага ся, че понѣкога жаби ся пукнуватъ въ врѣме на землетръснение.

Изисквало би ся свѣтлината на 600,000 мѣсечини за да ся направи единъ денъ тѣй свѣтълъ както единъ ясенъ — съвсемъ чистъ отъ облаци.

Парижъ сега ся смѣе на нечиста Сена (рѣката, която тече прѣзъ градътъ.) Ново доставената му вода ся довежда отъ Нормандия, на расстояние отъ 41 километра. Ново-доведената вода въ Парижъ е съвсѣмъ чиста.

Нѣкой си французинъ казва, че на растението му спомага електричеството. Картофи насадѣни по пѣтъ на електрически токъ растъхъ извънрѣдно много; домати повлияни по този начинъ зрѣхъ осмъ дена по-рано прѣди другите.

Петъ и може би шестъ експедиции за сѣвернийтъ полюсъ ще ся направятъ това лѣто. Това на подпоручикъ Перри отъ гр. Филадельфия привлича вниманието на хората въ Америка най-много, и е ржководено по начинъ най-безопасенъ. Една спомагателна експедиция ще ся испрати да ги посрѣшне слѣдъ двѣ години. Разносните събрани отъ частни подписки ще достигхъ до 130,000 лева златни. Друга експедиция е тази на Г-нъ Джаксонъ, отъ Англия; Д-ръ Ридеръ отъ Дания; Г-нъ Нансенъ отъ Норвегия, и Германската, която има намѣрение

за да изучи само лѣдните планини на южна Гринландия.

Нощните животни обикновенно сж ся прѣдполагали да не могатъ да гледатъ добръ денно врѣме, нъ фактоветъ събрани относително тѣзи животни оборватъ тази идея. Добръ познато е че кучешкиятъ родъ види много добръ прѣзъ дена, това сжщото е истинно и за много други животни. Прилепа вижда доста добръ прѣзъ дена, както всякой може ся увѣри като го зиплти съ една пръчка. Така сжщо и бухалтъ има доста добро зрѣние прѣзъ денътъ. Нощната птица Лепидоптера когато ся испоплаши по срѣдъ денъ отъ гнѣздото ѝ нѣма никаква мжчнотия за да намѣри най-ближното мѣсто за удобно прибѣжище.

Двойната и четворната система по телеграфа за испращание извѣстие ся започна отъ Г-нъ Едисонъ въ 1869 г. и ся свърши слѣдъ шестъ години, която система избави само Америка отъ 75,000,000 милиона лева. Чрѣзъ тази система два тока съ различни напращение по сжщата посока ся испращатъ сжщоврѣменно, и така направи една жица съ двойна възможность за работа; сжщоврѣменно ся намѣри че могатъ ся испрати и на противоположни посоки. Г-нъ Едисонъ не ся задоволява съ това, нъ иска да намѣри единъ способъ щото шестъ или осмъ токове да върватъ сжщоврѣменно по сжщата жица.

Г-нъ Едисонъ ся е заелъ мжжки за да усъвършенствува и това си прѣдприятие. Нѣма сумнение че наскоро той ще очуди свѣтътъ не само съ това си искусство, нъ и съ нѣкое друго за което свѣтътъ не е даже сжнувалъ.

Има повече отъ 2000 охлюви, които ся намиратъ по всичките части на свѣтътъ. Нѣкои сж даже по малки отъ главичката на иглянката (карфицата), когато други въ Франция и Италия, за примѣръ, ся развѣждатъ за храна и сж доволно голѣми за да направатъ единъ цѣлъ залтъ, едва да могатъ да ся обзинатъ на ядение. Охлювите ся хранятъ отъ растенията и иматъ челюсти и езици подобни на трионъ, числото на връховетъ на всякой отива до хиляди. Когато приближи студено врѣме, охлювите исхвърля прѣзъ устата на чурупката си една лигава покривка, която ся стягва и опхва както кожата на тупаня. Като врѣмето става по студено, други покривки ся дотуратъ, както що правимъ и ние съ прозорците си когато приближи буря. Дългата горѣщина прави охлювите да затворятъ своите врата по сжщия начинъ за да възбранятъ испаряванието на тѣлесната си влага и да не засъхнатъ. Тѣзи малки животни иматъ чудесна живость, като могатъ да възобновяватъ своята дѣятелность слѣдъ като сж биле замръзнали въ коравъ ледъ, и търпатъ за сѣдмици една горѣщина която би изсушила растенията.

Разни Новини.

Мѣждусобна война ся е почнало въ Никаругуа.

Француската поща прие и испрати 570,000, 000 писма миналата година

Германскиятъ Императоръ има намѣрение да посѣти Изложението въ Шикаго.

Имало е нѣколко подозрителни случая на холера въ Испания.

Два мѣсечната суша въ Франция ся присмѣта да е разрушила храна, която ще коштува 32,000, 000 лева.

За послѣднитѣ шестдесѣтъ и петъ години Съед. Държави произвѣли двѣ трети отъ всичкитѣ употребенъ памукъ въ свѣта.

Понеже Сиамцитѣ не позволяватъ на Францускитѣ военни кораби да отидѣтъ на горѣ по рѣката Менизмъ, Франция счита това за обявление на война.

Нѣколко холерически случаи сж ся подозрѣли въ Смирна. Египетското мореплавателно дружество не зема вече нѣтъници отъ тоя градъ.

Единъ отъ Русекитѣ манастири въ Св-Гора бѣ нападнатъ и обранъ отъ нѣколко крадци. Военний корабъ Найда е испратенъ за да търси крадцитѣ.

Австрийскитѣ вѣстници вѣсклицаватъ отъ радостъ понеже новиятъ Воененъ законъ ся прие отъ Германскиятъ Райхъ.

Рапортира ся че Германското правителство ще запрѣти извасяването на сѣно и храна. Това запрѣщение има за цѣль за да спрѣ испрашането на голѣмата порчка за сѣно отъ Франция. Либералнитѣ вѣстници вѣрло критикуватъ мѣрката.

Най-старитѣ хора въ Съед. Държави на Америка сж единъ негръ и една негрка. Ионъ Гибсонъ, който е на възраст 121 год. и Мария Магданолдъ на 128 годишна възраст. И двамата въ домътъ за прѣстарелитѣ и изнѣможели негри, въ градъ Филаделфия.

Египетскиятъ Хадифъ ходи да поздрави Султана на Босфора, и да ся потруди за да му стане зетъ, и за да изиска съдѣйствието на агата за отбѣглованието на Английскитѣ войски отъ Египетъ. Види ся, че първото ще му ся даде, нъ за второто Турция не иска да си разваля приятелството съ Англия.

Директоритѣ на Изложението въ Шикаго рѣшихъ 24 гласове за и 4 противъ затварението на Изло-

жението въ Св. Недѣля; причинитѣ дадени, че нѣ-мало достатъчно посѣтителн въ Господниятъ денъ за да нѣ отърва да го отварятъ. Християнска Америка най-послѣ принуди язическитѣ градъ Шикаго да празнува Господниятъ денъ.

Пожаръ въ депозита на Изложението въ Шикаго причини голѣми загуби заедно съ 17 души. Този пожаръ не ся случи въ зданието на самото Изложение, нъ въ депозита гдѣто стокитѣ за изложението ся стоварятъ и отъ гдѣто ся прашатъ по разнитѣ отдѣления на изложението. За това никаква поврѣда не ся е случило на навиллионитѣ.

Бившиятъ Французски прѣдсѣдателъ Макмахонъ наскоро отпразднува осемдесѣтъ и шестата си годишна възраст. Поздравителни телеграми той прие отъ Италианскитѣ Царъ, Архидукътъ Иосифъ и много Европейски генерали и дипломати. Той ся списва за живъ и дѣтеленъ человекъ, и освѣтъ на скоропното му пострадание отъ инфлуензата, той не е знаелъ що е болестъ. Той ся живѣе на полето, гдѣто става много рано всяка сутрена за да си наглѣдва кончетѣ.

Германскиятъ Императоръ успѣва въ прокарването на своя въпросенъ проектъ за увеличение на войската си, и сега ся види да е почти безъ сжмнение че войската въ онази страна ще да е доста уголѣмена. Работитѣ въ Европа въ отношение на войнствата, сж въ много лошо състояние. Знае ся лошото морално влияние отъ многото войски; всякой разбира колко е материалната загуба отъ поддържане войници (производителна сила); не е тайна, и това колко работа ся губи съ отнемането на добритѣ сили отъ обществото. Единъ вѣстникъ сравнява войната въ разнитѣ държави въ Европа както слѣдва:—

	въ 1869	въ 1892
Франция	1,350,000	4,350,000
Германия	1,300,000	5,000,000
Руссия	1,100,000	4,000,000
Австрия	750,000	1,900,000
Италия	750,000	2,236,000
Англия	450,000	602,000
Испания	450,000	800,000
Турция	320,000	1,115,000
Швейцария	150,000	489,000
Швеция и Норвегия .	130,000	338,000
Белгия	95,000	258,000
Португалия	70,000	154,000
Дания	45,000	91,000
Холандия	45,000	185,000
Черна-гора	40,000	55,000
Гърция	35,000	180,000
Романия	38,000	280,000
Сърбия	25,000	180,000

Домакинство.

Ако ся потърка силно малко каменно масло (гасъ) възъ пятна на черни дрѣхи, ще ги очисти и ще отмахне бѣлѣзитѣ почти като съ магия.

Пепелъ, солъ и варъ ся приспособяватъ за добро, пожежѣ тѣ сж не само полезни за дърветата, нъ безъ друго ще ги испѣратъ и отъ въшки (паразити).

Опетътъ отмахва неприятната миризма на керосинъ (каменно масло, гасъ) въ-тенекиени сѣдове.

Когато имашъ силно кашление, даже до задъ-вяние, една лъжичка глицирина въ горѣщо млѣко или каймакъ ще спомогне отведѣждѣ.

“Солъта е добро нѣщо.” Много дантисти съвѣтватъ да ся употрѣбява понѣкога солъ на зхбитѣ. Тя обезсиля киселинитѣ (отъ яденieto), които правятъ зхбитѣ да гниятъ; и закъчава вѣнцитѣ. За слаби и подпухнали очи, омий съ слабъ растворъ отъ солъ и хладка вода. За настинка въ главата, смѣрвай отъ дланта на рѣката си умѣренно солена вода. Едно постоянно употрѣбение на този цѣръ вечеръ и заранъ, може да испѣри доста силна катаръ. Нѣкои прѣдпочитатъ да употрѣбяватъ машинка съ която да ся цръка въ носа тази течность, такава машинка трѣбва да ся притѣжава въ всяка фамилия за да ся употрѣбява въ случай, когато ги боли гърлото.

Какъ да имаме добри слуги.

Слѣдующата рецепта ся прѣпорѣчва за Господжитѣ и домакинцитѣ, които желаятъ да иматъ добри слуги и слугини: Земи единъ кил. отъ най-доброто *себе-управление*, половинъ кил. *тѣрпение*, 700 грам. *справедливостъ*, половинъ кил. *разумность*, и половинъ кил. *дисциплина*. Нека тази пропорция ся подслади съ любовь, и тогава Господжата да го зема (въ случай на извънрѣдни нужди) всякой часъ, и отъ цѣрътъ да ся намира постоянно въ кѣщи. Тогава домътъ ще е миренъ и всичко ще върви гладко и приятно.

Какъ да ся приготвятъ яйца за зимовище.

Яйца ся спазватъ прѣсни чрѣзъ варовита вода, достаточно варъ нека ся попари и растопи съ вода щото да направи водата гѣста като млѣко, и изтѣй я въ единъ егоденъ сѣждѣ, като оставишъ утайката. Яйцата сж турени въ този сѣждѣ съ приготвената вода, и когато ся нагълни да ся покрие съ една кърпа или друго платно, крайщата на платното да ся завържатъ отвѣнъ сѣда. Малко отъ утайката ся турга върхъ кърпата; и така ся оставатъ да си стоятъ

докатъ сж нуждни яйцата за употрѣбение, когато ся измиватъ, никоя дия отъ варѣта да ѣма. Приготвенитѣ яйца трѣбва да ся турятъ въ хладно мѣсто, и ще стоятъ прѣсни за нѣколко мѣсеца.

Правила за да ся упаци хубостъта на лицето.

Слѣдующето го извличаме отъ единъ женски вѣстникъ. Не мий лицето си въ корава вода; смѣсѣй я съ нѣколко капки амония или бораксъ, за да стане мѣка. Не си мий лицето когато си сторе-щена, и никога не употрѣбявай въ мнението му твърдѣ студена вода. Капи лицето си съ горѣща вода и употрѣбявай добръ сапунъ, тогѣла го измий съ студена чиста вода. Обжревай лицето си само съ най-мекъ пишкиръ, и така нѣжно го трий като че е най-делекатната чания. Никога не употрѣбявай сюнгеръ за да миешъ лицето; но добръ е да употрѣбишъ една мѣгка фланела. Не мисли че чертитѣ на лицето ти ся покриватъ, исчезатъ чрѣзъ употрѣбение на пудра, исхвърли пудрата съвсѣмъ, нъ мий лицето си съ топла вода всяка вечеръ, толкова топла, колкото можешъ да търпишъ, и слѣдъ една минута съ студена. Това ще ви запази лицето, трий го съ студена фланела, и легни си. Това ще ви успокои за да спишъ като малко дѣте, и рѣскитѣ на лицето ви ще ся намалятъ като почивате прѣзъ нощъта. Нъ помни че пудръ сгърча кожата на лицето ви, и слѣдъ малко го прави да прилича на глѣжосана стомна. Надѣваме ся, че нашитѣ господжи и господжица ще помнятъ горнитѣ правила.

КНИЖНИНА.

Получихъ ся въ редакцията слѣдующитѣ списания: *Варненский Общинский вѣстникъ*, занимава ся исключительно съ интереситѣ на градъ Варна, издава Варненската община.

Женский Свѣтъ, редактира ся все отъ Г-жи и Господжици, Варна.

Православенъ проповѣдникъ, издаванъ въ Самоковъ:

Изворъ, Илюстрирано Списание за ученици и ученички. Редактори И Ивановъ, и Т. Ц. Трифонъ, Издава П. И. Алкалай. Руссе.

Видинский Вѣстникъ, Издаванъ въ Видинъ

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

Издава Методистната Епископална Миссия, Свищовъ.

Отговорникъ: С. ТИХЧЕВЪ.

Свищовъ, Печатница “На дѣжда.”